

Sygn. akt V GC 325/18 upr



WYROK W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 1 sierpnia 2018 roku

Sąd Rejonowy w Nowym Sączu V Wydział Gospodarczy
w składzie:

Przewodniczący: SSR Bartosz Łopalewski

Protokolant: sekr. sąd. Elżbieta Fałowska

po rozpoznaniu w dniu 1 sierpnia 2018 roku w Nowym Sączu
na rozprawie

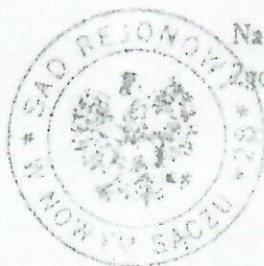
sprawy z powództwa [REDAKTED] [REDAKTED] spółka z o.o. spółki komandytowej
w Nowym Sączu

przeciwko F [REDAKTED] spółce z o.o. w Warszawie
o zapłatę

I. zasądza od strony pozwanej F [REDAKTED] spółki z o.o. w Warszawie na rzecz strony powodowej P [REDAKTED] spółka z o.o. spółki komandytowej w Nowym Sączu kwotę 422,17 zł (czterysta dwadzieścia dwa złote siedemnaście groszy) wraz z odsetkami ustawowymi za opóźnienie naliczanymi od dnia 21 grudnia 2017 roku do dnia zapłaty;

II. oddala powództwo w pozostałym zakresie;

III. zasądza od strony powodowej P [REDAKTED] [REDAKTED] spółka z o.o. spółki komandytowej w Nowym Sączu na rzecz strony pozwanej F [REDAKTED] spółki z o.o. w Warszawie kwotę 1.557,36 zł (jeden tysiąc pięćset pięćdziesiąt siedem złotych trzydzieści sześć groszy) tytułem zwrotu kosztów procesu.



Na oryginale właściwie podpisy
Zgodność z oryginałem stwierdza

1

Sygn. akt V GC 325/18 upr

UZASADNIENIE

Strona powodowa wykonywała na zlecenie strony pozwanej przewóz drogowy międzynarodowy.

(niesporne)

Do zawarcia umowy doszło poprzez wymianę dokumentu zlecenia spedycyjnego o numer 2017/SP/03677.

W treści zlecenia znalazły się postanowienia umowne dotyczące opłat postojowych, zgodnie z którymi jako wolne od opłat postojowych umówiono 24 godziny na każdy załadunek i rozładunek oraz czas postoju w soboty, niedziele dni świąteczne i wolne od pracy.

Dowód: zlecenie (k. 13 i 56-57)

Tego rodzaju postanowienia umowne były typowe we współpracy stron.

Dowód: inne zlecenia (k. 58-61)

Załadunek w dwóch miejscach był planowany na 5 grudnia 2017 roku.

Dowód: zlecenie (k. 13)

5 grudnia 2017 roku po godzinie 15:00 załadowano pierwszą część towaru. Wobec późniejszej pory nie było możliwe dotarcie tego samego dnia do miejsca drugiego załadunku.

Dowód: wydruk z komunikatora (k. 29)

6 grudnia 2017 roku (środa) przypadało święto Dnia Konstytucji, w związku z czym nie doszło do załadowania drugiej części towaru.

Na komunikatorze internetowym przedstawiciele stron ustalili, iż samochód strony powodowej będzie oczekiwał na załadunek.

Dowód: wydruk z komunikatora (k. 20)

7 grudnia 2017 roku (czwartek) także nie nastąpił załadunek, gdyż magazyn był zamknięty.

Dowód: wydruk z komunikatora (k. 24)

8 grudnia 2017 roku (piątek) przypadało święto Niepokalanego Poczęcia NMP, w związku z czym nie doszło do załadowania drugiej części towaru.

Dowód: wydruk z komunikatora (k. 26)

Pismem z dnia 8 grudnia 2017 roku strona powodowa oświadczyła o naliczaniu „kosztów w wysokości 300 euro”.

Dowód: pismo (k. 11)

9 i 10 grudnia (sobota, niedziela) także nie nastąpił załadunek, gdyż magazyn był zamknięty.

Dowód: wydruk z komunikatora (k. 27)

Załadunek nastąpił dopiero 11 grudnia 2017 roku.

Dowód: list przewozowy (k. 14)

18 grudnia 2017 roku strona powodowa wystawiła notę księgową o numerze 12/12/TR/2017, w której oświadczyła, iż obciąża stronę pozwaną za postój samochodu kwotą 1500 euro.

Dowód: pismo (k. 10)

30 grudnia 2017 roku strona powodowa wystawiła fakturę obejmującą wynagrodzenie za przewóz w umówionej kwocie 3700 euro.

Dowód: faktura (k. 12)

Należność ta została przez stronę pozwaną zapłacona.

(niesporne)

Pismem z dnia 3 stycznia 2018 roku strona powodowa wezwała stronę pozwaną do zapłaty kwoty 4.700 euro z tytułu należności objętych dwiema innymi fakturami oraz notą obciążeniową nr 12/12/TR/17.

Dowód: pismo (k. 28)

Ocena dowodów

I.

W uzasadnieniu pozwu zawarto twierdzenie, iż załadunek „pierwszej części towaru przebieg bez zarzutów” (k. 5). W świetle przedstawionych dowodów twierdzenie to okazało się nieprawdziwe. Załadunek pierwszej części towaru odbył się dopiero po godzinie 15:00, mimo iż samochód strony powodowej znajdował się na miejscu już od godziny 8:00. Uniemożliwiło rozpoczęcie załadunku w drugim umówionym miejscu tego samego dnia.

Już w tym miejscu godzi się wskazać, że sam sposób umówienia załadunku towarów, polegający na umówieniu na ten sam dzień i niemalże te same godziny załadunku towarów w dwóch różnych miejscach, w sposób oczywisty powodował ryzyko, iż do kompletnego załadunku nie dojdzie.

Umawiając się w ten sposób obie strony godziły się na to ryzyko, stąd istotnego znaczenia nabierały postanowienia umowne dotyczące tzw. postojowego.

II.

W uzasadnieniu pozwu zawarto twierdzenie, iż „pozwanemu udało się zorganizować załadunek dopiero w dniu 10 grudnia 2017 roku” (k. 5). W świetle przedstawionych dowodów twierdzenie to okazało się nieprawdziwe. 10 grudnia 2017 roku przypadał w niedzielę. Z listu przewozowego (adnotacja poczyniona w polu 22) wynika natomiast, iż wzmiankę o nadaniu towaru uczyniono dopiero 11 grudnia 2017 roku. Na rozprawie pełnomocnik strony powodowej sprostował twierdzenia strony powodowej w tym zakresie (k. 74).

III.

W uzasadnieniu pozwu przedstawiono szczegółowe wyliczenie „szkody”, jaką poniosła strona powodowa. Lektura całości uzasadnienia pozwu – odwołującego się do informacji z 8 grudnia 2017 roku oraz noty księgowej na kwotę 1.500 euro – prowadzi jednak do wniosku, iż powód nie dochodził w niniejszej sprawie roszczenia odszkodowawczego wywodzonego z poniesionych rzeczywiście kosztów wynagrodzenia kierowcy, pracy agregatu czy utraconego zarobku ale należności charakteryzowanej poprzez odwołanie do noty księgowej a więc quasi kary umownej. Jak bowiem wskazano w pozwie „powód podczas przestoju zakomunikował pozwanemu, iż stawka dobowego opóźnienia będzie wynosić 300 euro, a przestój trwał 5 dni.” (k. 5).

IV.

Istotną kwestią faktyczną były okoliczności złożenia oświadczenia o naliczaniu kary w kwocie 300 euro za dzień. Strona powodowa powołała się na fakt zakomunikowania stronie pozwanej o jej naliczaniu. Nie twierdziła przy tym, by strona pozwana w jakikolwiek sposób odniosła się do tego komunikatu, w szczególności, by choć w sposób dorozumiany oświadczyła o przyjęciu takich warunków umownych.

Także przedstawiony przez stronę powodową wydruk z komunikatora świadczy jedynie o tym, iż temat opłaty postojowej był wzmiankowany, natomiast nigdy przedstawiciel strony pozwanej nie oświadczył, że akceptuje proponowaną przez stronę powodową stawkę oraz sposób naliczania.

Jest to o tyle istotne, że zawarta pomiędzy stronami umowa przewidywała wyraźnie postanowienia odnoszące się do postoju, a więc sytuacji gdy z jakiegokolwiek przyczyny przewóz natrafi na przeszkody, które zmuszą pojazd do pozostawiania w miejscu. Postanowienia te przewidywały na wypadek zaistnienia takiej sytuacji dodatkowe wynagrodzenie należne stronie powodowej w stawce 100 euro za dzień, przewidując jednocześnie, iż jego naliczenie za określone dni jest wyłączone. Ewentualne odmienne ustalenia stron mogłyby zostać poczynione w formie swobodnej (choćby w formie wymiany wiadomości elektronicznej). O takim oświadczeniu strona powodowa jednak nie twierdziła, ani – co zrozumiałe wobec braku twierdzenia - go nie dowodziła.

V.

Sąd oddalił wniosek o dowód z opinii biegłego, jako niedopuszczalny w postępowaniu uproszczonym. Nadto w świetle charakteru sprawy (opisanego w

pkt III oceny dowodów oraz pkt II oceny prawnej) dowód ten nie był istotny dla rozstrzygnięcia.

Sąd oddalił także wnioski o przesłuchanie świadków. W uzasadnieniu pozwu oraz wnioskach dowodowych nie wskazano konkretnych faktów, które miałyby zostać ich zeznaniami potwierdzone.

Ocena prawna

I.

Nietrafny był zarzut strony pozwanej dotyczący niewłaściwości sądu. Nie dochowano formy pisemnej warunkującej skuteczność umowy prorogacyjnej (art. 46 k.p.c.).

II.

Trafny był zarzut strony pozwanej dotyczący wiążącej strony umowy, regulującej także kwestię wynagrodzenia postojowego. Mimo różnych propozycji zakończenia współpracy (o czym świadczy wydruk z komunikatora) strona pozwana nie odstąpiła od umowy w całości ani w części (choć wobec zwłoki strony pozwanej wydaje się, że była do tego uprawniona co najmniej w części). Pozostając w wiążącym strony stosunku prawnym strona powodowa była uprawniona do domagania się od strony pozwanej umówionego wynagrodzenia (które otrzymała). Jednocześnie musi się jednak liczyć z wiążącym charakterem pozostałych postanowień umownych, w tym postanowień dotyczących dodatkowego wynagrodzenia postojowego. Postanowienia te – poczynione właśnie na wypadek przymusowego postoju – wyznaczają granice odpowiedzialności strony pozwanej. Nie są przy tym sprzeczne z prawem.

III.

W świetle tych postanowień Sąd uznał, iż strona powodowa jest uprawniona do otrzymania dodatkowego wynagrodzenia w kwocie 100 euro, to jest dodatkowego wynagrodzenia za postój w piątek (8 grudnia), który to nie był dniem załadunku, ani dniem wolnym od pracy/świętecznym. W pozostałym zakresie Sąd powództwo oddalił.

IV.

O kosztach procesu orzeczono zgodnie z zasadą odpowiedzialności za jego wynik. Strona powodowa wygrała sprawę jedynie w nieznacznej części, stąd w pozostałej części odpowiada za koszty procesu, które w kwocie 1.557,36 złotych winna zwrócić stronie pozwanej.



Na oryginał właściwie podpisał
Zgodnie z oryginałem skaznika
KANCELARIA GOSPODARSTWA
mgr Elżbieta Tylowska